

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de staatssecretaris van
Veiligheid en Justitie),
2. (hierna: vreemdeling 1) en (hierna:
vreemdeling 2), mede voor hun minderjarig kind, en
(tezamen hierna: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 3 november 2011 in zaken nrs. 10/44653, 10/44654 en
10/44655 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 3 december 2010 heeft de minister de aan de vreemdelingen verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 3 november 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister en de vreemdelingen hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De vreemdelingen en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

In het hoger beroep van de vreemdelingen

2. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.1. Het hoger beroep van de vreemdelingen is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

3. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij nader dient te motiveren waarom de omstandigheid dat aan het jongste kind van de vreemdelingen 1 en 2 in verband met diens gezondheidstoestand een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, niet noopt tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op dezelfde grond aan de vreemdelingen 1 en 2 en een daarvan afhankelijke vergunning aan hun andere kinderen.

De rechtbank heeft in dit verband van belang geacht dat het in onderdeel C2/3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) vervatte beleid voor meisjes die het slachtoffer dreigen te worden van genitale verminking voorziet in verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de

Vw 2000 aan de ouders en een daarvan afhankelijke vergunning aan de andere kinderen van het gezin.

De staatssecretaris voert aan dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de vreemdelingen 1 en 2 bij terugkeer naar Irak een risico lopen waartegen artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bescherming beoogt te bieden.

3.1. Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Volgens onderdeel C2/3.2 van de Vc 2000 kan een meisje dat in haar land van herkomst een risico loopt op genitale verminking op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De ouder die genitale verminking van zijn minderjarige dochter(s) vreest, kan eveneens in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel. Kinderen uit het gezin die zelf niet bedreigd worden met genitale verminking kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

3.2. De staatssecretaris heeft ter toelichting op onderdeel C2/3.2 van de Vc 2000 opgemerkt dat indien een ouder zijn of haar dochter tegen genitale verminking door derden wil beschermen, maar deze bescherming in het land van herkomst niet kan bieden en zodoende bij terugkeer gedwongen wordt genitale verminking te laten plaatsvinden, ook schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van die ouder kan worden aangenomen.

3.3. De Afdeling begrijpt de toelichting van de staatssecretaris aldus, dat ouders die weigeren hun minderjarige dochter te laten besnijden een reëel risico lopen om in hun land van herkomst zodanig te worden bedreigd dat dit moet worden aangemerkt als een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de staatssecretaris nader aan de hand van Kamerstukken, literatuur, jurisprudentie of beleid dient te motiveren dat dit daadwerkelijk de reden is dat die ouders in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, valt niet in te zien.

Gelet op deze toelichting heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat het in onderdeel C2/3.2 van de Vc 2000 vervatte beleid zich niet leent voor analoge toepassing op het voorliggende geval, waarin een dergelijke niet te ontlopen dwang in het land van herkomst zich niet voordoet. De staatssecretaris heeft eveneens terecht het standpunt ingenomen dat de vreemdelingen met de verwijzing naar dat beleid dan ook

niet aannemelijk hebben gemaakt dat ook de vreemdelingen 1 en 2 bij terugkeer naar Irak een reëel risico lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zullen, nu de voorgedragen beroepsgronden geen aanleiding geven voor een ander oordeel, de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 3 december 2010 alsnog ongegrond worden verklaard.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdelingen ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister voor Immigratie en Asiel gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 3 november 2011 in zaken nrs. 10/44653, 10/44654 en 10/44655;
- IV. verklaart de in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

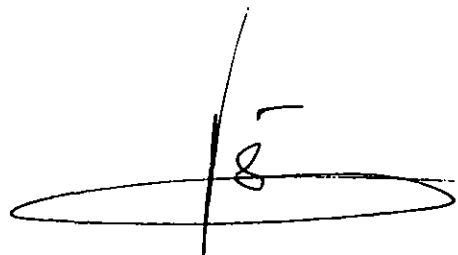
w.g. De Groot
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 januari 2013

210.

Verzonden: 23 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser